

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4371/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славољуб Вељковић, адвокат из ..., против туженог ПД „STRAUSS ADRIATIC“ д.о.о. Шимановци, чији је пуномоћник Обрен Драгутиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2888/20 од 17.03.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2888/20 од 17.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2888/20 од 17.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2587/18 од 03.09.2019. године, којом је одбијен тужбени захтев да се поништи решење о отказу уговора о раду .../... од 16.10.2014. године, којим је тужиоцу престао радни однос закључно са 17.10.2014. године код туженог, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и исплати му накнаду штете за период од 18.10.2014. године до 31.10.2014. године у износу од 48.264,00 динара, а за период од 01.11.2014. године до повратка на рад месечно по 109.597,20 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ зараде почев од 30-ог у месецу за претходни месец до исплате; одбачена тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да за тужиоца код надлежног Фонда ПИО – Филијала Београд уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 18.10.2014. године, од повратка на рад, а све по основицама које буду важиле на дан уплате и то на рачун број ...-...-... обједињена наплата пореза и доприноса по одбитку; обавезан тужилац да туженом надокнади парничне трошкове од 178.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Ревизија је дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је почев од 01.05.2012. године био запослен код туженог на радном месту ... на .../..., на неодређено време. Одлуком туженог од 15.10.2014. године утврђено је да се због смањеног обима посла условљеног смањењем обима продаје и активних купаца туженог, број извршилаца на овом радном месту смањује за два запослена. У оцени резултата рада запослених туженог од 15.10.2014. године, за посматрани период од 01.07.2014. године до 15.10.2014. године, утврђено је да је тужилац остварио лошије резултате у односу на остале запослене на истом радном месту. На основу овако спроведеног поступка тужиоцу је отказан уговор о раду оспореним решењем од 16.10.2014. године.

Нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев за поништај решења, реинтеграцију и накнаду штете неоснован у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05... 75/14). Тужени је у складу са законом спровео процедуру након које је тужиоцу отказан уговор о раду, а у оквиру које је оцена резултата рада била основни критеријум за вредновање запосленог, на радном месту на коме је било више извршилаца, коме ће престати радни однос. Рад запослених је вреднован и квалитативно и квантитативно, а тужилац није приликом саслушања оспорио да је имао лошије резултате у односу на остале запослене на истом радном месту.

Другостепени суд је правилно оценио као неосноване наводе жалбе да су Правилник о организацији и систематизацији послова туженог и Правилник о раду туженог, оба општа акта од 22.09.2014. године, примењена ретроактивно на поступак вредновања резултата рада у периоду од 01.07.2014. године до 15.10.2014. године. Ово из разлога што су Правилник о раду туженог од 30.03.2009. године и све његове измене уредно истицане на огласној табли туженог, а одредба члана 64. овог Правилника је од основног текста 2009. године прописивала да се у поступку оцене резултата рада запослених узима временски период од 3 месеца.

Тужба у делу захтева за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање одбачена је из разлога што постављени захтев не садржи означавање износа на које је потребно уплатити доприносе, нити у чију корист, па је овакав захтев неодређен и по њему се не може поступати.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одлучили да тужиоцу не припада тражена заштита.

У конкретном случају тужени, послодавац је због потребе рационализације запослених, условљене лошијим пословањем, донео одлуку о броју извршилаца за чијим радом је престала потреба, те је спровео поступак у коме је утврдио за којим је

конкретно радником престала потреба, на основу унапред предвиђених критеријума. При томе, резултати рада запослених, као основни критеријум вредновани су у периоду од три месеца који је предвиђен важећим Правилником о раду туженог. Тужилац није довео у сумњу правилност вредновања, односно чињеницу да је у посматраном периоду он имао најлошије резултате у односу на упоредне запослене.

Наводима ревизије да је у парници по тужби ББ против туженог донета пресуда којом је поништено решење о отказу уговора о раду, без утицаја су на одлуку у овом спору, пошто се у свакој парници релевантне чињенице на основу одредби члана 231. ЗПП утврђују као резултат доказне активности странака. У предметној парници утврђено је да је члан 64. важећег Правилника о раду туженог у време вредновања резултата рада запослених предвиђао као релевантан тромесечни период који претходи оцењивања запослених, у складу са којом нормом је и поступљено у спроведеном поступку. Стога, чињенице које су утврђене као резултат расправљања у другој парници и примена материјалног права на тако утврђене чињенице од стране другостепеног суда, остају без утицаја на одлуку Врховног суда у овом спору.

Правилно је одбачена тужба у делу захтева за уплату доприноса у смислу члана 294. став 1. тачка 7. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић